

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Urbanus

Citation: Andersen, H. C.: "Urbanus", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 238. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-workid93257.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Urbanus.

Der var i et Kloster en ung Munk ved Navn *Urbanus*, from og flittig var han og ham var betroet Nøglerne til Klosters Bog-Samling og *han vogtede trolig denne Skat, skrev mange skønne Bøger og studerede meget i de andre Bøger og i den hellige Skrift. Da fandt han hos *Apostelen Paulus det Bibel-Sprog »For Gud er tusinde Aar som een Dag og een Nattevagt.« Dette syntes den unge Munk reent umuligt, han ikke kunde eller mægtede at troe det og han plagede sig i Tvivl og Grublen.

Da skeete det en Morgen at Munken gik ned fra det skumle Bogkammer ud i den *solbelyste smukke Klosterhave, der sad en lille broget Skov-Fugl i Haven, den søgte nogle Smaa-Korn og fløi op paa en Green, hvor den sang ganske forunderligt deiligt. - Og saa var den lille Fugl slet ikke sky, den lod Munken komme heelt hen til sig og han havde gjerne fanget den, men Fuglen fløi fra Træ til Træ, Munken fulgte efter den, og altid sang den *med klar og deilig Røst, men den lod sig ikke fange, skjønt den unge Munk forfulgte den et godt Stykke fra Klosterhaven ind i Skoven. *Endelig lod han det være og vendte igjen om til Klosteret; men Alt hvad han saae syntes ham nu forandret. Alt var blevet mere udstrakt, større og smukkere, baade Bygningen og Haven, og istedenfor den lave, gamle lille Klosterkirke, stod nu en mægtig Domkirke med tre Taarne. Det kom Munken sælsomt og næsten *trolddomsagtigt for. Og da han kom til Klosterporten og med Tøven trak i Klokkestrengen, da traadte ham imøde en ham ganske ubekjendt Portner, der veeg bestyrtset tilbage *for ham. - Nu skred Munken henover Klosterkirkegaarden, paa den var saa mange mange
* * 239

Gravstene, som han aldrig erindrede sig at have seet før. Og da han nu traadte ind mellem Klosterbrødrene, vege de Alle, *forfærdede, tilside for ham. Kun *Abbeden, men ikke *hans* Abbed, en ganske anden, yngre, blev staaende og strakte ham Krusefexet imøde, udbrydende: »I Navn af den Korsfæstede, hvo er Du usalige Aand, stegen op fra Graven, hvad søger Du blandt os Levende!«

Da gik en Gysen gennem Munken, og han vaklede som en Olding vakler, og sænkede sine Øine *mod Jorden. See, da havde han et langt sølvhvidt Skjæg, der naaede ham ned over hans Belte, hvor endnu Nøgleknippet hang til de tillaasede Bogskabe. Munkene der saae i ham en forunderlig Fremmed ledede ham med sky Ærefrygt hen til Abbedens Sæde. Der gav denne en ung Munk Nøglen til Bog-Salen, han aabnede og bragte en skreven Krønikebog, hvori stod at læse at for tre hundrede Aar siden var Munken *Urbanus* pludselig sporløs forsvunden; Ingen vidste om han var flygtet eller omkommet ved en Ulykke.

»O Skov-Fugl! var det din Sang!« sagde den Fremmede med et Suk. »Knap tre Minutter fulgte jeg dig og lyttede til din Sang og imens forgik tre Aarhundreder. Du har sjunget mig Sangen om Evigheden, den jeg ikke kunde fatte. Nu fatter jeg den og tilbeder Gud i Støvet, jeg selv et Støvkorn!« *sagde han, bøiede sit Hovede og hans Lemmer faldt hen som et Støv. -

*